

تولید غذای اروپا بر عهده کودکان مصری

محققان تخمین می‌زنند در مصر، بیش از ۳ میلیون کودک در کشاورزی کار می‌کنند؛ کودکانی که در شرایط سخت و با دستمزد کم، مجبور به برداشت محصولاتی هستند که در نهایت از اروپا سر در می‌آورند

«مریم»، دختری یازده‌ساله در مصر، هر روز صبح ساعت سه، با صدای مادرش از خواب بیدار می‌شود. مادر از او می‌خواهد بیدار شود و لباس بپوشد. خسته از تنها چند ساعت خواب شبانه، مریم چشمانش را با می‌داند که باید سریع حرکت کند وگرنه روز کاری‌اش از دست خواهد رفت. به سرعت آماده می‌شود و در کنار مادر لباس می‌پوشد، سپس هر کدام به سمت کامیون‌های جداگانه‌ای می‌روند که آن‌ها را به سوی مزارع بیابانی در حومه «طه‌الامده»، روستایی در استان منیا، ۲۶۰ کیلومتری جنوب قاهره می‌برد. «مریم» در کامیونی شلوغ با حدود بیست دختر دیگر که سنشان بین ۹ تا ۱۶ سال است، در حال سفر به مزارعی است که روز را در آنها به برداشت پیاز سپری خواهد کرد، در حالی که مادرش به گروهی از زنان می‌پیوندد که به برداشت گندم می‌روند. قبل از اینکه مریم سوار کامیون شود، مادرش چند کلمه نصیحت می‌کند: «نزدیک در بیرونی نشین، کنار دوستانات باش و در وسط کامیون بمان.» «مریم» یکی از میلیون‌ها کودک کار در مصر است که در بخش کشاورزی مشغول به کار هستند. این کودکان با کار خود استراتژی دولتی مبنی بر تقویت صادرات کشاورزی، به‌ویژه به اروپا را پیش می‌برند. آمار منتشر شده در سال ۲۰۱۹ توسط سازمان مرکزی آمار مصر نشان می‌دهد که بیش از ۱/۸ میلیون کودک بین شش تا شانزده سال در کشور مشغول به کار هستند که ۶۴ درصد از آن‌ها در کشاورزی مشغولند. اما محققانی چون «عبدالماول اسماعیل»، رئیس انجمن مصری حقوق جمعی و دیگر برآوردهای مستقل معتقدند که تعداد کودکان شاغل در کشاورزی به‌تنهایی بیش از سه میلیون نفر است. به گفته «اسماعیل»: «گروه‌های جامعه‌مدنی معتقدند آمار رسمی نادرست است، زیرا بخش بزرگی از کار کودک ثبت نشده و تعداد واقعی کودکان کار در مناطق روستایی را منعکس نمی‌کند، حتی گاهی اوقات وجود این پدیده را انکار می‌کنند.»

شرایط سخت کاری

سفر «مریم» نزدیک به دو ساعت طول می‌کشد. هر روز، او برای رسیدن به آنجا دعا می‌کند و کاملاً از حوادثی که در مسیر رخ می‌دهد آگاه است. ماه گذشته، کامیون او و مادرش تصادف کرد. مادر آسیب دید و برای دو هفته

غذا و لباس آب را از فقرا می‌دزد

گزارش جدید WaterAid هشدار می‌دهد که مواد غذایی و پوشاک وارداتی توسط کشورهای ثروتمند غربی، دسترسی به آب آشامیدنی سالم روزانه را برای بسیاری از جوامع فقیر و حاشیه‌نشین دشوارتر می‌کند. از آنجایی که کشورهای پدیدآمد محصولاتی با «ردپای آب» قابل توجه را از کشورهای کم‌آب و کمتر توسعه‌یافته خریداری می‌کنند، در بسیاری از این مناطق چاه‌ها و پمپ‌های آب با خطر خشک شدن مواجه هستند. در این مناطق میزان آبی که از سفره‌های زیرزمینی برای آبیاری پمپاژ می‌شود، از میزان آبی که به طور طبیعی دوباره سفره‌های زیرزمینی را پر می‌کند بیشتر است.

برخی محصولات ردپای آبی زیادی دارند، مثلاً فنجان قهوه صبحگاهی

ننوانست کار کند. «مریم» تنها چند کوفتگی برداشت که آنقدر جدی نبود و به کار ادامه داد. حدود ساعت شش صبح، «مریم» شروع به برداشت پیاز می‌کند. وقتی ناظر بر سرشان فریاد می‌زند که ادامه‌دهند، جرات نمی‌کند که کار را متوقف کند. مادر «مریم» می‌گوید «ما زیر آفتاب سوزان بدون هیچ محافظتی کار می‌کنیم. گاهی حتی مجبوریم لوله‌های آبیاری را قطع کنیم تا آب بنوشیم. هوا داغ است و آبی که میخوریم هم همانقدر داغ است.» مادر «مریم» می‌گوید: «من دخترم را به مزرعه می‌فرستم چون ما هیچ درآمدی نداریم و هر دوی ما باید کار کنیم تا خانواده‌مان را تأمین کنیم. اوسیر، سیب‌زمینی و گوجه برداشت می‌کند و من گندم، هندوانه و انگور می‌چینم. بعضی از مالکان زمین ترجیح می‌دهند دختران جوان را استخدام کنند؛ چون می‌توانند به آن‌ها کم‌تر پرداخت کنند.» مادر «مریم» با چهار فرزندش که «مریم» بزرگ‌ترین آن‌هاست، در آپارتمانی دواتاقه در روستای «طه‌الامده» زندگی می‌کند. او چهار سال پیش همسرش را بر اثر نارسایی کلیه از دست داده

بین‌المللی پول (IMF) اجرا شده و کار کودکان را افزایش داده است.

زمانی که این خبر را خواند مادر «مریم» وحشت‌زده شد: «ما

هم‌ممکن است همان سرنوشت را داشته باشیم...هر روز که

برای کار می‌رویم، حس می‌کنیم که ممکن است پایان کار

باشد و همیشه از تصادفات محل کار می‌ترسیم.»

یک مشکل مزمن

آنچه «مریم» و مادرش نمی‌دانند این است که برخی از کامیون‌هایی که آن‌ها در پایان روزهای طولانی و خسته‌کننده‌شان بار می‌زنند، قطعاً به اروپا خواهند رفت. مصر همچنان جایگاه خود را به عنوان یک تأمین‌کننده بزرگ محصولات کشاورزی برای بازار اروپا محکم می‌کند. طبق گفته وزارت کشاورزی مصر، اتحادیه اروپا مقصد اصلی محصولات کشاورزی مصر است. در ۱۳ اکتبر امسال، این وزارتخانه اعلام کرد که صادرات کشاورزی مصر از ابتدای سال به ۷.۵ میلیون تن رسیده است و اتحادیه اروپا بیش‌تاز مقاصد صادراتی آن‌هاست. محصولات اصلی شامل مرکبات، سیب‌زمینی، گوجه‌فرنگی، انگور، توت‌فرنگی و غیره است. برای حمایت از این رشد سریع، مصر و ایتالیا یک خط دریایی جدید با استفاده از کشتی‌های رول-آن-رول-آف (RoRo) راه‌اندازی کرده‌اند. این کریدور سریع به طور خاص برای تسریع حمل و نقل میوه‌ها و سبزیجات تازه به بازارهای اروپایی طراحی شده است. صادرات این محصولات که با حمایت دولت انجام می‌شود، تبدیل به یک منبع حیاتی ارز خارجی برای مصر شده است. هدف دولت مصر افزایش صادرات سالانه به ۱۰۰ میلیارد دلار با تمرکز ویژه بر محصولات کشاورزی است.

اسماعیل می‌گوید: «نتیجه این صادرات وسیع، این است که دولت سیاست احیای بیابان را گسترش داده تا مزارع کشاورزی وسیعی ایجاد کند که عمدتاً انگور، پرتقال، پیاز و دیگر محصولات را تولید می‌کند. این مسئله باعث بدتر شدن مشکل کار غیررسمی و استثمار در مناطق روستایی، به ویژه از کودکان شده است.» او ادامه می‌دهد: «کار کودکان و زنان یکی از جنبه‌های تاریک بخش کشاورزی مصر است. این مسئله گسترده است، به‌ویژه در محصولاتی که نیاز به کار فراوان دارند اما دستمزد روزانه کمی ارائه می‌دهند.» کار کودک تنها به مصر محدود نمی‌شود. طبق آخرین برآوردهای «سازمان بین‌المللی کار» (ILO) در سال ۲۰۲۴، حدود ۱۳۸ میلیون کودک در سراسر جهان مشغول به کار هستند.

علاوه بر کودکان، حدود ۵ میلیون زن نیز در بخش کشاورزی کار می‌کنند (بر اساس سرشماری سال ۲۰۱۰ که جدیدترین آمار برای کارگران کشاورزی است). «اسماعیل» می‌گوید: «هیچ کدام از آن‌ها تأمین اجتماعی، بیمه درمانی یا هیچ گونه حمایتی ندارند. آن‌ها تمام روز یا در بعضی موارد حتی تا ده ساعت در روز کار می‌کنند.» او اشاره می‌کند که امید به زندگی این کارگران به ندرت از ۵۰ سال فراتر می‌رود. «عبد الفتاح عبدالعزیز»، رئیس اتحادیه کشاورزان مصر می‌گوید: «الان قانون ممنوعیت کار کودک برای کودکان زیر پانزده سال وجود دارد و شورای ملی کودک و مادری هم تشکیل شده است. اما همزمان، هیچ گونه اجرای واقعی وجود ندارد. چند کودک واقعا کار می‌کنند؟ مشکل این است که سیستم نظارت دقیقی وجود ندارد.» طبق برآوردهای رسمی، ۱۸/۴ میلیون مصری بالای ۱۰ سال بی‌سواد هستند که بیشتر آن‌ها در استان‌های روستایی زندگی می‌کنند. پس از یک روز طاقت‌فرسایر آفتاب سوزان، «مریم» و مادرش به خانه برمی‌گردند و تنها ۲۳۰ پوند مصری (حدود ۲.۵۰ یورو) پول دارند. پولی که به‌سختی برای تأمین غذای خانواده شش نفره‌شان کافی است. آن‌ها فردا دوباره از خواب بیدار می‌شوند، آماده برای برداشت محصولاتی که به اروپا خواهند رفت.

گل یاس و استثمار نیروی کار کودک

در مصر، کار کودکان در برداشت گل یاس، به‌ویژه در فصول بهار و پاییز امری رایج است. این گل که در تولید عطرها کاربرد زیادی دارد، عمدتاً برای بازارهای اروپایی تولید می‌شود. مصر بیش از ۶۰ درصد از بازار جهانی گل یاس را تأمین می‌کند و بزرگ‌ترین صادرکننده این محصول به اروپا، به‌ویژه به برندهای مشهور فرانسوی مانند LVMH است. کودکان به دلیل اندازه کوچک و چابکی‌شان انتخاب می‌شوند تا گل‌ها را برداشت کنند، چرا که این کار برای آن‌ها راحت‌تر از بزرگسالان است. این کودکان در شرایط سخت و بدون هیچ گونه محافظت ایمنی، ساعات طولانی کار می‌کنند و دستمزد بسیار پایینی دریافت می‌کنند. در حالی که قیمت هر کیلو گل یاس در اروپا می‌تواند بیش از ۸۰ یورو باشد، در مصر این محصول به کمتر از ۲ یورو فروخته می‌شود و کارگران تنها یک سوم این مبلغ را دریافت می‌کنند. علاوه بر دستمزد اندک، این کودکان با مشکلات بهداشتی جدی از جمله بیماری‌های مزمن ناشی از تماس با آفت کش‌ها و تابش طولانی مدت آفتاب روبه‌رو هستند. بسیاری از آن‌ها همچنین فرصت ادامه تحصیل را از دست می‌دهند و به جای مدرسه در مزارع مشغول به کار هستند

منبع: **ایکوال تایمز**

آب تمیز در نزدیکی خانه خود دسترسی ندارد. با وجود اینکه صادرات مواد غذایی و محصولات کشاورزی برای بسیاری از کشورها یکی از منابع اصلی درآمد به شمار می‌رود، افزایش فشار بر منابع آب به یکی از پیامدهای صنایع مرتبط تبدیل شده است. در سال‌های اخیر، گسترش تولید کشاورزی و صنعتی از سهم قابل توجهی از منابع آبی استفاده کرده؛ موضوعی که در برخی مناطق بر دسترسی مردم به آب مورد نیاز برای زندگی روزمره اثر گذاشته است. همزمان، تغییرات اقلیمی با تشدید خشکسالی‌ها و کاهش منابع سطحی و زیرزمینی، حساسیت این مسئله را دوچندان کرده و برخی کشورها را با چالش‌های جدید در مدیریت آب روبه‌رو ساخته است.

منبع: **instituteofwater.org.uk**

جهان آنیو

نکته

دستگاه‌های هوشمند و افزایش جهانی تقاضای برق

تحولات سیستم‌های انرژی در جهان به سرعت در حال تغییرند، اما این تغییرات به دلیل فقدان یک جزء کلیدی—قابلیت همکاری (INTEROPERABILITY)—به شکل کامل به بهره‌برداری نمی‌رسند. با افزایش تقاضا برای برق، به ویژه در نتیجه رشد استفاده از خودروهای برقی، دستگاه‌های هوشمند و مراکز داده نیازمند برق زیاد، آژانس بین‌المللی انرژی پیش‌بینی می‌کند که تقاضای برق تا سال ۲۰۳۵ شش برابر سریع‌تر از تقاضای کل انرژی رشد خواهد کرد. با این حال، بخش عرضه انرژی نیز با حضور گسترده‌تر منابع تجدیدپذیر، به ویژه انرژی خورشیدی، در حال تحول است. با افزایش استفاده از انرژی‌های تجدیدپذیر، مانند انرژی خورشیدی، چالش‌های جدیدی در مدیریت شبکه‌های برق ایجاد می‌شود. اپراتورها باید جریان‌های برق متغیر را مدیریت و در عین حال اطمینان حاصل کنند که برق تولید شده برای مصرف‌کنندگان مقرون به صرفه و قابل اعتماد است.

علاوه بر این، با توجه به روند دیجیتالی شدن دستگاه‌ها و متصل شدن آن‌ها به شبکه، انعطاف‌پذیری سیستم‌ها برای پاسخگویی به نوسانات عرضه و تقاضا ضروری است. پیش‌بینی‌ها نشان می‌دهند تا سال ۲۰۳۰ بیش از ۳۰ میلیارد دستگاه دیجیتال به شبکه‌ها متصل خواهند شد. اگرچه دیجیتالی‌زه شدن سیستم‌ها می‌تواند باعث بهبود کارایی، کاهش هزینه‌ها و افزایش امنیت انرژی شود، چالش اصلی در این است که سیستم‌های دیجیتال به‌طور جداگانه عمل می‌کنند و قادر به تعامل مؤثر با یکدیگر نیستند. بسیاری از این سیستم‌ها دارای طراحی‌های اختصاصی، رابط‌های غیر استاندارد و قابلیت‌های لازم برای همکاری با شبکه‌های دیگر را ندارند. این تکه‌تکه شدن باعث افزایش هزینه‌ها، سروکوب نوآوری و کاهش منافع دیجیتالی‌زه شدن می‌شود. برای حل این مشکل، لازم است که سیستم‌های انرژی از قابلیت‌های دیجیتال برخوردار باشند، اما بیشتر از آن، این سیستم‌ها باید به گونه‌ای طراحی شوند که به‌احتی با دیگر فناوری‌ها تعامل کنند. تنها در صورتی که سیستم‌ها قابلیت همکاری داشته باشند، می‌توانند به شکل مؤثر و پیوسته با یکدیگر کار کنند. به عنوان مثال، شارژرهای هوشمند خودروهای برقی می‌توانند زمان شارژ را به زمانی موکول کنند که تولید انرژی تجدیدپذیر زیاد است. ترموستات‌ها و وسایل هوشمند می‌توانند به سیگنال‌های قیمت در زمان واقعی پاسخ دهند و به کاهش مصرف برق در زمان اوج کمک کنند.

برای دستیابی به اهداف انرژی، سیستم‌ها به چارچوبی نیاز دارند که تعاملات میان منابع انرژی را تسهیل کند. به‌عنوان مثال، برق‌تولیدی از سیستم‌های خورشیدی باید ذخیره‌شده و در مواقع نیاز به شبکه افزوده شود. در غیر این صورت، با مشکلاتی چون از دست دادن فرصت‌ها، تهدیدات امنیتی و حملات سایبری روبه‌رو خواهیم شد که می‌تواند به شبکه‌های انرژی آسیب جدی وارد کند و فشار بر تأمین انرژی را افزایش دهد. در این راستا، کشورهای مختلف باید همکاری‌های بیشتری برای ایجاد سیستم‌های انرژی دیجیتال هماهنگ داشته باشند. هند در این زمینه پیش‌تاز بوده و با راه‌اندازی «زیرساخت انرژی هند» گام‌های بلندی در راستای ایجاد یک زیرساخت عمومی دیجیتال برداشته است. این زیرساخت به ایجاد استانداردهای مشترک برای شناسایی و تبادل انرژی کمک می‌کند و برای سایر کشورهای جهان نیز می‌تواند الگویی برای ایجاد سیستم‌های دیجیتال پایدار و قابل اعتماد باشد.

منبع: **پروجکت سندیکی**